

ere brugelige; i alt Fald vil man lettere kunne foranledige, at de sjerne sig. Dersom man vil fastholde de nu gjældende Bestemmelser, opnaar man ikke Andet end ganske sikkert at faae nogle yngre Kræfter op i de ældre Klasser, men paa samme Tid beholder man de ældre Kræfter i de yngre Klasser, og det er et stort Spørgsmaal, hvad der er mest eller mindst Fordelagtigt. Hensynet til Individierne er ogsaa et Hensyn, der maa tages; mange Individier ere endnu meget kraftige i en Alder af 42 eller 52 Aar, og det kan være ønskeligt for dem at kunne udstrække Udsigten til at avancere i 3 Aar. Endelig er det et Hensyn, der ikke maa lades ude af Betragtning, at, dersom de foreliggende Love om Søværnet og om Hæren gaa igjennem, skal der staffles flere Kræfter, og det vil være overmaade vanskeligt, selv om vi udflyde Aldersgrændserne disse tre Aar. — Med Hensyn til Vædringsforslaget under Nr. 7, som er tiltraadt af andre Herrer af Flertallet, synes jeg, at Billighed taler meget derfor; det gaar jo ud paa, at Kommandører og Admiraler ligesom de andre Officerer faae et Tidspunkt indenfor de Aldersgrændser, med hvilke de skulle afstediges, til selv at kunne søge deres Afsted med Pension. Deres Tjeneste kan have slidt dem saaledes op, at de føle, at de maa trække sig tilbage. Jeg tillader mig derfor at anbefale for det Første mine Forslag om Søminevæsenet, og dernæst, at man ikke gaar ind paa det af fire ærede Medlemmer stillede Forslag om en Forandring med Hensyn til Aldersgrændsen.

Majorus: Det gjør mig ondt, at jeg med Hensyn til det Vædringsforslag under Nr. 6, som jeg har deltaget i at stille, maa være af en Anskuelse, der er den sidste ærede Talers stik modsat, idet jeg anser bets Betagelse for at være af overordentlig stor Vigtighed. Da Bestemmelserne ere temmelig ligelydende for Søværnet og Hæren, vil jeg tillade mig at sige, at det navnlig for Hæren vilde være et overordentlig haardt Stød, der vilde træffe den, naar dette Vædringsforslag ikke skulde kunne sættes igjennem. Man maa vel erindre, at da Hærløven og Søværnsloven kom frem i 1867, vare forskellige Maader under Ventilation med Hensyn til at tilveiebringe det Avancement i Hær og Flaade, som udfordres for at bevare den Frihed, der er nødvendig for Vaabnene, naar det kommer til det Tidspunkt, da de virkelig skulle bruges. Der var jo den Gang to Veie at vælge mellem. Den ene var den at fikke et vist Antal Avancementer aarligt eller dog i Løbet af saa Aar i de forskellige Grader, og den anden var at sætte Aldersgrændser. Jeg for mit Vedkommende har altid været meget taknemlig for, at man har valgt Aldersgrændser. Den, der falder for en Aldersgrændse, han være dygtig eller mindre dygtig, har dog altid den Kræft at kunne sige sig selv: Det er ikke Uduelighed, der

gjør, at Du gaar af, naar Du har naaet Alderen; det er Skjæbnet, der rammer Dig. Men skal der foretages Reduktioner hvert andet eller tredje Aar, da er det ganske anderledes kranke at blive udpeget som udygtig, hvad den Paagjældende selv maa tro at være, skjøndt det kan være mange andre Grunde, der bevirke Afsted, og den Vedkommende meget gjerne kan være en meget duelig Person. Nogle skulle pilles ud, og derfor tages nu de paagjældende Personer frem. Jeg har derfor, som sagt, været taknemlig for, at der blev sat Aldersgrændser i Loven. Det Aaremaal, der blev sat, forekom mig allerede den Gang temmelig høit, og jeg skal ogsaa senere komme til at påvise, at Følgen har været, at Avancementet navnlig for den vigtigste Klasse, Kapitainsklassen, allerede er rykket op i et meget høit Aaremaal. Naar jeg her skal tale for dette Forslag, vil jeg ikke være i Stand til, saaledes som jeg ønskede det, at omtale det for Søværnet, idet jeg mangler Kjendskab til, hvilke Forbringere der stilles i de forskellige Stillinger, til hvilke Spøfficerer kommanderes, med Hensyn til legemlig Udholdenhed og Sligt; men da Grændserne ere stillede ens i Hæren og Søværnet, og da Forbringerne vistnok i mange Punkter ere de samme for Hæren og Søværnet, anser jeg det for tilstrækkeligt at begrunde Forslaget ved det Kjendskab, jeg har til Hæren. Naar vi se hen navnlig til den yngste Alder i den Klasse, som jeg anser for den vigtigste, nemlig Kapitainsklassen, — det er jo nu 42 Aar, — er det min Overbevisning, at den er sat saa høit som vel muligt. Vi maa huske paa, at for at være Kompagnichef, Jører for en Afdeling paa et Par Hundrede Mand, udfordres der en Frihed og Udholdenhed, ikke alene legemlig Udholdenhed, men ogsaa en aandelig Bevegelighed og Driftighed, en Lyst til uden Betænkelighed at gaa frem, som vel kan findes i 30aars Alderen, men ikke, naar man kommer op i Fyrgetyverne. Jeg skal eksempelvis nævne, at efter de Optegnelser, jeg har kunnet gjøre, har det vist sig, at der i Hæren for Diebliffet tjener 49 Officerer, som ere avancerede til Kapitain i Krigen 1848—50. Den Gjennemsnitsalder, disse Officerer havde, den Gang de bleve Kapitain, var 30,8 Aar. I det sidste Aar er der i Hæren stet 15 Avancementer til Kapitain, hvad der er forholdsvis temmelig meget. Man kan jo sige, at det er for faa til at udbrage et Resultat af, og det skal jeg villig indrømme, men jeg tror, at selv om man udstrakte Undersøgelsen videre, vilde man komme til det samme Resultat. For disse 15 Kapitain og Ritmestre, der ere udnævnte i Aar, har Gjennemsnitsalderen været 40,8 Aar; det er altsaa omtrent 10 Aar mere end Gjennemsnitsalderen for dem, der udnævntes i Krigsaarene 1848—50. Nu kunde man sige, at man ikke kan regne Krigsaarene, i hvilke Mange faldt og Mange kom frem, og at man maa sætte Aldersgrændsen noget